

виражається у відмові від соціального споживацтва, інфантильного розрахунку на отримання будь-яких благ.

Мета соціально-гуманітарної підготовки повинна відповідати основним завданням сучасної постіндустріальної, інформаційної та соціальної держави, в ній відбиваються кращі світові досягнення освіти і культури. У цих сферах на сьогодні спостерігаються глибокі трансформації. Формуються основи інноваційної економіки, технологічний прогрес створює нові ресурси зростання, переосмислюються з екологічних позицій принципи взаємодії з навколишнім середовищем. Очевидні ознаки становлення постіндустріальної, інформаційної та соціальної держави на порядок більш динамічної, інтегрованої, складноорганізованої. Найважливішу роль у цих процесах покликані відігравати фахівці з вищою освітою, оскільки освічена людина стала ключовим ресурсом розвитку.

Література

1. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования / пер. с англ. – 2-е изд., испр. и доп. Москва: Academia, 2004. – CLXX. 788 с.

2. Иноземцев В.Л. Современное постиндустриальное общество: природа, противоречия, перспективы: учеб. пособие для студентов вузов. Москва: Логос, 2000. 470 с.

3. Щеглов П.Е., Никитина Н.Ш. Качество высшего образования. Риски при подготовке специалистов. Университетское управление. 2003. № 1(24). С. 46–59.

УДК 340.14.15 (043.2)

Труфанова А.О., асистент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВА ОХОРОНА КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ

Збереження культурної спадщини людства та розв'язання глобальних екологічних проблем є обов'язковими умовами існування та розвитку людської цивілізації. Від часу проголошення незалежності нашою державою укладено понад 60 угод у галузі культурного співробітництва. Їхній предмет охоплює широке коло питань, пов'язаних із збереженням культурної спадщини, освітою, наукою, туризмом, спортом. З іншої сторони, за своєю метою ці договори покликані сприяти захистові та заохоченню розвитку національного внеску у спільну культурну спадщину, вивченню народами мов, історії та культури договірних держав.

В листопаді 1972 р. Генеральна конференція Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури на своїй сімнадцятій сесії прийняла Конвенцію про охорону культурної і природної спадщини. Ця Конвенція була ратифікована Українською державою 4 жовтня 1988 р. Указом Президії Верховної Ради УРСР за № 6673-ХІ. У ст. 1 цієї Конвенції визначається, які саме об'єкти входять до поняття «культурна спадщина», зокрема, це три основні категорії, а саме: пам'ятки, ансамблі та визначні місця [2, 291].

У Конвенції міститься норма, що закріплює певні зобов'язання для країн-учасників, виконання яких покладається саме на державний апарат. До таких зобов'язань належить: виявлення, охорона, збереження, популяризація та передача майбутнім поколінням культурної і природної спадщини [4]. В Україні не забезпечується належний контроль за схоронністю пам'яток культури, які знаходяться в приватній власності, хоча, згідно зі ст. 4 Конвенції [5], держава повинна контролювати стан навіть тих об'єктів культурної спадщини, які знаходяться в приватній власності. Це пов'язано з недбалим ставленням власників до збереження майна та байдужістю органів державної влади.

Згідно з Конвенцією [1] об'єктами архітектурної спадщини, які підлягають захисту, визнано всі будівлі та споруди, що мають непересічне історичне значення. Тобто історичної значущості об'єкта достатньо для того, що визнати такий об'єкт пам'яткою. У статті Ридвана М.В. [2] звертається увага на те, що в Києві під загрозою ліквідації знаходиться майже 107 будинків, які мають історичне значення, зокрема, пов'язані з діяльністю історичних постатей, але не внесені до реєстру нерухомих пам'яток України (Ст. 13, 14 Закону [1]).

І. Лукашук, обґрунтовуючи основний зміст концепції загальної спадщини, за пошкодження якої настає кримінальна відповідальність, підкреслює надзвичайну важливість таких об'єктів для майбутніх поколінь та визначає предметом регулювання права загальної спадщини простори та ресурси, що знаходяться «в розпорядженні міжнародного співтовариства в цілому». Це дозволяє вважати головним критерієм належності до загальної спадщини «не стільки формальні просторові критерії (за межами національної юрисдикції), скільки життєву важливість для всього людства об'єктів його спільного використання» [6, 103].

На сьогодні досить розвинене міжнародне регулювання у сфері охорони культурної спадщини, яке зобов'язує держави дбайливо ставитися до власного культурного надбання. Але міжнародні норми щодо забезпечення відповідальності за знищення, руйнування або пошкодження пам'яток – об'єктів культурної спадщини на даному етапі знаходяться у процесі розвитку. До норм міжнародного законодавства необхідно долучити загальні принципи кримінальної відповідальності за знищення,

руйнування або пошкодження пам'яток – об'єктів культурної спадщини, що визначають граничні рамки санкцій, обов'язкові для імплементації країн-учасників. Це надасть можливість посилити рівень відповідальності країн-учасниць у процесі збереження і захисту всесвітньої культурної спадщини загалом.

Література

1. Конвенція про охорону архітектурної спадщини Європи: прийнята 03.10.1985 р., ратифікована Законом України від 20.09.2006 р. № 165VV. URL: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=994_226
2. Рыдван М.В. Киве снесут еше 107 старинных домов? Причем законно. URL: http://lb.ua/news/2011/01/13/80597_V_Kieve_snesut_eshche_107_starinnih.html
3. Толкачов Д. Правова охорона підводних скарбів. Юридична газета. 2006. № 2 (62).
4. Акуленко В.І., Мельничук О.І. Міжнародне право охорони культурної спадщини. Пам'ятки України: історія та культура. 2005. № 1. С. 144 –153.
5. Юринець Ю.Л. Охорона культурної спадщини: Міжнародні документи та зобов'язання України перед європейською спільнотою. Юридична газета. 15.02.2011 р. № 7 (272). С. 22.
6. Лукашук І.І. Международное право: учебник: Особенная часть. Москва, 2001. С. 103.

УДК 34:004.056.5(043.2)

Череватюк В.Б., к.і.н., доцент,
Мельничук І.С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

«ДЕРЖАВА В СМАРТФОНІ»: ЯК ЗАХИСТИТИ СВОЇ ПРАВА?

Темпи розвитку науки і сучасних технологій часом приголомшують. Те, що десять років тому можна було побачити тільки у фантастичних фільмах, зараз вже стає невід'ємною частиною нашого життя. Інноваційність стала визначальною характеристикою сучасних науково-технічних, виробничих, соціально-економічних та усіх суспільних процесів. Перехід до інноваційного типу розвитку відкриває не тільки великі перспективи, а й створює значні ризики для стабільності і збалансованості самого розвитку. Важливо в таких умовах забезпечити надійність роботи всіх суспільних механізмів інноваційного розвитку, безпечність функціонування всієї соціально-економічної системи. Тому варто значну увагу приділяти налагодженню взаємодії інноваторів, інститутів, держави і ринку у забезпеченні інноваційного розвитку.